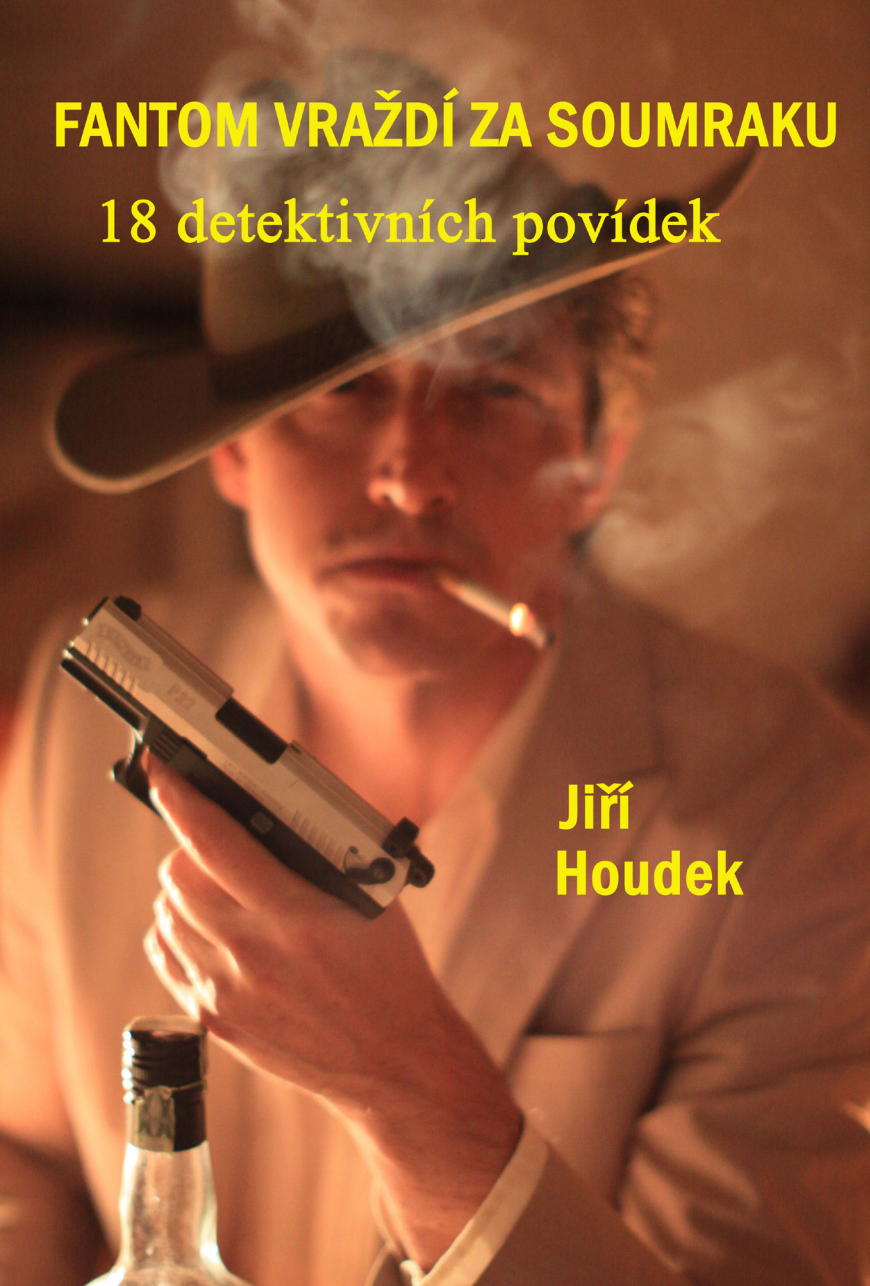

FANTOM VRAŽDÍ ZA SOUMRAKU

18 detektivních povídek

Jiří
Houdek

Fantom vraždí za soumraku

Vydal Jiří Houdek – nakladatelství Irgona
v roce 2013

www.irgona.cz

© Jiří Houdek

ISBN 978-80-87852-02-6

Upozorňujeme, že tato kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek, ani žádná její libovolně dlouhá část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována či kopírována jakýmkoli způsobem. V případě dalšího šíření či kopírování neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku.

Jiří Houdek

FANTOM VRAŽDÍ ZA SOUMRAKU

(18 detektivních povídek)

nakladatelství IRGONA

Obsah

ČÁST PRVNÍ / **Serpentýny osudu**

Pomstu v sobě máš.	6
Bonnie a Clyde z Jižního města.	17
Smrt přichází na silvestra	23
Přelud v bílém	37
Intuice.	44
Kudy kráčí zrada.	51
Vražedné prococtví.	62
Návštěva z pekla	72
Láska, jaro, smrt.	81
Noc nájemných vrahů	92
Vášeň nezná slitování	101

ČÁST DRUHÁ / **Záhady pro Marka**

Vražda, noc a krásná blondýna	108
Ďábelský plán od přítele.	118
Klíček	132
Krvavý poklad	137
Černý kůň.	149
Krotká dáma na útěku	156
Fantom vraždí za soumraku.	164

ČÁST PRVNÍ / **Serpentýny osudu**

Pomstu v sobě máš

No tohle! Zaskočí ji vlastní slzy! Kateřina se nestačí divit. Myslela si, že už nedokáže plakat. Od sedmi let, když se rozváděli její rodiče, jí slzy po tvářích netekly. A teď, v devatenácti, ji rozbřečí blbejch dvacet kilo vepřového!

* * *

„Makej do obchodu a kup vepřový maso! Dvacet kilo! Hni sebou! Jestli ti to nedošlo, budou se tu slavit narozeniny!“ Hlavní hospodyně Lívie řvala jak na lesy. Byl to její normální stav. Za tři měsíce práce pod Líviiným diktatorsko-uzurpátorským vedením si Kateřina na křik a invektivy všeho druhu začala zvykat. „Zavolej řidiče a švihej, ať jsi do půlnoci zpátky!“ slyšela za sebou Kateřina, když spěšně kráčela z obrovské kuchyně ke dveřím do rozkošné haly.

Teprve teď, když sedí vedle pánova osobního řidiče, vedle toho hezkého světlolasého Romana, se Kateřina rozpláče naplno. V limuzíně se zatemněnými skly, v luxusním bouráku, který důstojně vyjíždí z vrat milionářského sídla, jí Lívie nemůže vidět!

Roman přijíždí k nejbližší křižovatce a zamračeně vrčí: „Kam teď? Do Prahy? Nebo někam jinam?“

Kateřina jen vzlykne: „Já nevím, třeba do pekla!“

„Dálnice do pekla je ucpaná. Moc hříšníků. Vybereme Prahu...“ zaseptá Roman a otočí pneumatiky za čtyřicet tisíc směrem ke stověžatě.

* * *

V nákupním centru měli naštěstí ještě otevřeno. Pravda, zoufalství se ke Kateřině vrátilo ihned poté, co zjistila, že vepřového je na regálu jen devět balíčků, po půl kile každý. Děs! Co teď? Najít ve 22:10 v Kauflandu vedoucího oddělení masa a uzenin je krajně složitý úkol. Ale přesvědčit ho, že by měl naporcovat, zabalit a prodat dvacet kilo vepřového úplně neznámé holce, jejíž jedinou předností je souměrná postava a hezká tvář, to zabralo víc jak půlhodinu naprosto přesvědčivé argumentace, za kterou by se nestyděl ani předseda Valného shromáždění OSN.

Když se ve 23:48 vypořádala z limuzíny a vkročila do kuchyně s obří fláketou masa zabalenou do celofánu a ještě do jednoho celofánu, Lívie si ji změřila pohledem plným pohrdání a znechuceným tónem pronesla: „Od-

nes to do budky – bodyguardům...“ a teprve když se Kateřina přikovaná údivem k podlaze nebyla schopna ani pohnout, Lívie ještě suše dodala: „Změna plánu. Pánovy narozeniny se nebudou slavit tady, ale ve Španělsku. Odlétáme zítra, v šest ráno. Messenger přivezl před chvílí letenky. Koukej umýt nádobí od večere. A hned. Jinak si mě nepřej!“

Dívka utíká do malého domku pro strážné a bodyguardy, potom zpátky do kuchyně, rychle umýt nádobí, pak do svého miniaturního pokoje, sbalit pár nejn nutnějších věcí, – „jak dlouho tam vlastně budeme, v tom Španělsku?“ – napadá ji, když si lehá pod deku, aby si alespoň na tři hodiny zdřímla...

* * *

V letadle směr Barcelona dívka neklidně přemýšlí o životě. Lívie našťastí nasupeně sedí v business classu, Kateřina má v turistické třídě vzácné dvě hodiny klidu, a to i přesto, že se tísní mezi tlustou snědou babou pocházející patrně z Maroka a divným katalánským managerem, co si pořád něco polohlasem mumlá pro sebe. Ne, spát se tu pořádně nedá. A tak se hlavou honí různé myšlenky na právě uplynulé dny a hodiny a minuty...

Její zaměstnavatel a domácí pán v jednom má jméno, které zná celá republika. Ivan Traman. Majitel prosperující cestovní kanceláře a několika továren na výrobu kosmetiky. Nestoudně bohatý, s krásnou, o sedm let mladší manželkou, údajně třetí nejbohatší muž ve státě. A právě se chystá oslavit své čtyřicátiny. V jeho luxusní vile se přípravy rozjely naplno už před dvěma týdny. Do nádherného domu se zahradou měly přijít celebrity všech druhů, kategorií a vah: herci, zpěváci, moderátoři, missky, pár sportovců ověncených medailemi z olympiád. Suma sumárum – čtyřicet nejslavnějších mužů a žen ze všech zákoutí šoubiznysu. Jenže včera večer, právě ve chvíli, kdy Kateřina odjížděla shánět maso, zavolala do vily policie. Mají prý od informátorů čerstvou hlášku, že při oslavách narozenin se někdo pokusí Tramana zabít. Po vzrušené diskusi s odborníky z kriminálky uslyšel magnát od české policie vychytralou radu: „Nejlepší by bylo odjet! Nahonem, okamžitě, na místo, které je daleko od Prahy, nejlíp v zahraničí. Pozvěte si hostů kolik chcete, ale ne k sobě domů!“ zněla výzva kriminalistů.

* * *

„No nazdar!“ říká si Kateřina už potřetí a rozhlíží se po stěnách luxusní vily Rosamar, nacházející se 30 kilometrů severně od Barcelony. Přiletělý

s Lívií záměrně o den dřív, aby všechno v klidu stihly připravit k oslavám Tramanových narozenin. Oslavenec, jeho krásná manželka Natálie a šílená smečka VIP hostů dorazí zítra dopoledním letadlem. Pobyt pro ně začne exkluzivním obědem a večer poteče šampaňské proudem. V noci prý bude i ohňostroj...

„Bože, ta vila je krásná!“ Křišťálové lustry, mosazné kliky u dveří, pozlacený rám zrcadla v koupelně... a je přesně taková, jakou si ji přáli mít policisté. Ze strany silnice palmový háj, vysoká železná ohrada, kamerový systém... Z opačné strany, od moře, Rosamar chrání sotva metr vysoká kamenná zídka. Ano, je nízká, jenže vyšší tenhle miniaturní val opravdu být nemusí, vždyť pod ním už jsou jen skály, pár ostrých kamenů a mořské vlny divoce narážející do břehu pod srázem.

Kateřinu vyrušil Líviin křik: „Kde jsi!? Dělej! Dej se do práce!“ Dívka si uvědomila, že tahle skoro čtyřicetiletá šeredka ji vlastně za celé tři měsíce ještě neoslovila jménem...

* * *

Následující den odpoledne to vypuklo! Čtyřiaadvacet „vipáků“ plus Traman se ženou přiletěli poledním letadlem. Vtrhly do domu jako kobylky. Přípitky, smích, zdvořilostní polibky, strojené úsměvy... Kateřina pobíhala jak šílená, Lívie na ni jen pořvávala: „Vezmi koště a zameť terasu... odnes do haly mísu s ovocem... přines víno... otevři láhev koňaku!...“. Dívka si přesto připadala, jako když surfuje po televizních kanálech o silvestrovské noci. Na terase pokoušel známý tlustý bavič, mluvil s někým mobilem a tvářil se tragicky, v hale se věhlasný moderátor dohadoval s předsedou parlamentu, jestli si má koupit ferrari nebo chevroleta.

Samotná oslava se rozjela ještě před setměním, vipáci se ládovali, jako by dva roky pobývali v uprchlickém táboře v Somálsku. Kateřina sotva stíhala měnit ušpiněné ubrusy a nosit na bufetový stůl další a další dobroty, které s nevídanou rychlostí mizely. A také nesměla zapomenout, že až se přiblíží půlnoc, začne honosný desetiminutový ohňostroj. Musí totiž dbát na to, aby právě v tuhle chvíli měl každý z hostů v ruce sklenku s ideálně vychlazeným šampaňským. Bude-li komukoli sklenička šampusu chybět, tak to dívka od Lívie pořádně schytá.

* * *

„Prásk! Bum! Ssssss...“ ohňostroj skončil a Kateřina začíná být čím dál tím více unavená. Chce se osvěžit chladivým mořským vzduchem, a proto

odvází na pojízdném vozíku další várku koktejlů na terasu. Tam zaslechne, jak jeden z olympijských vítězů přiopil oznamuje známé muzikálové zpěvačce, že „není nic krásnějšího, než květnová noc u Středozemního moře“. Když potom hokejistovi, jenž právě slaví nebývalé úspěchy v NHL, Kateřina nese již sedmou piña coladu až přímo k zídce nad mořským skalnatým břehem, náhodně zaslechnutá slova musí sama pro sebe potvrdit. Není nic lahodnějšího, než květnová noc u Středozemního moře...

Ve tři v noci jsou namol už úplně všichni. Známy bavič v jednu chvíli vytřeští oči a hlasitě se upšoukne. Hned poté se odpotácí na záchod s omluvným úsměvem na tváři. Předseda poslanecké sněmovny nepokrytě svádí vítězku poslední SuperStar a je mu zjevně jedno, že věkový rozdíl mezi ním a začínající zpěvačkou činí minimálně nějakých třicet let. Hokejista z NHL zvrací pod vysokou palmou hned u bazénu a kňouravým hláskem kastráta volá nějakou Henriettu. Kromě Kateřiny ho však nikdo nemůže slyšet, protože většina hostů se potácivě přesunula do jídelny, kde se muzikálová zpěvačka zrovna svlékla do naha a v Evině rouše tančí cosi jako foxtrot mezi špinavými talíři na jednom ze stolů.

Lívie to zahlédne a lusknutím prstů k sobě přivolá Kateřinu. Následuje velitelské kývnutí bradou směrem k obnažené tanečnici. „Diskrétně uklid' to nádobí do kuchyně, ať to nerozdupe. Pak si můžeš jít lehnout. Naříd' si ale na mobilu budíka! V devět už musí bejt hotový kafe a čaj a každému, kdo bude vzhůru, uděláš snídani!“ poručí svým skřehotavým hlasem Lívie.

„Spát, spát, spát...“ opakuje si se zoufalou radostí Kateřina, když unaveně klopýtá se špinavým nádobím do kuchyně. Za deset minut už usíná v miniaturním „pokoji pro nižší personál“, jak vtipně oznamuje španělský nápis na úzkých dveřích.

* * *

„ÁÁÁÁ! Pomóc!“ ječivý hlas se zařezává do uší. Kateřina nejdřív neví, jestli to není sen... Ne, není... Slyší ten jekot pootevřeným okénkem znova. „Když chlastaj, nevědí, kdy přestat,“ pomyslí si dřímotou omámená dívka. Jenže jekot nepřestává. Potom Kateřina slyší z dálky větu: „Proboha – vždyť je mrtvej!!!“

* * *

Mrtvé tělo Ivana Tramana objevila vítězka SuperStar a předseda poslanecké sněmovny. Oba byli opilí a snad právě proto se rozhodli, že

přelezou nízkou zídku, sešplhají po pár kamenech a sednou si na jeden z výčnělků skály, na níž celá vila Rosamar stála, a budou pozorovat, jak nad mořem vychází slunce. Předseda si od jednoho ze strážných stojících u vchodu půjčil baterku, vzal SuperStar za něžnou devatenáctiletou ruku a celý roztožený pomyslením na eventuální sex s pubertačkou začal spolu s dívkou sestupovat zhruba do dvou třetin skály. Tam už měli vyhlédnutou plošinku, na které se chtěli posadit... Když ale na plošinu konečně sestoupili, pokusil se předseda SuperStar políbit, ta udělala malý upejpvavý krůček dozadu, aby to hned zezačátku nevypadalo, že je nějaká lehká holka, když v tom nečekaně o něco měkkého zakopla. Překvapeně se ohlédla, předseda na „to něco“ posvítíl baterkou a v kuželu světla náhle uviděli obrovskou louži krve a mrtvolu Ivana Tramana, kterému z hrudi trčela rukojeť kuchyňského nože na porcování masa. Dívka začala řvát hrůzou. Předseda poslanecké sněmovny jen stál, potil se a nebyl schopen ze sebe vydat ani zvuk. Naprosto ztuhnul.

* * *

Španělská policie si dala na čas. Křik „SuperStarky“ všechny probudil ve čtvrt na šest ráno. Auto s nápisem Policia Local zabrzdilo před vchodem do vily až v devět. Přivezli ale s sebou i tlumočníka z konzulátu. Anglicky uměli barcelonští policisté jen trochu a z Čechů ovládal španělštinu pouze mrtvý Ivan Traman.

Policisté po krátkém ohledání mrtvoly i místa činu konstatovali to, co beztak věděli už všichni přítomní. Ivana Tramana někdo zabil. Jediným, silným, přesně vedeným úderem do srdce. Potom ho vrah dotáhl k nízké zídce a bezvládné tělo přehodil přes hrazení dolů. Zlosyn původně asi chtěl, aby tělo zmizelo v moři. Je možné, že špatně odhadl místo, odkud má mrtvého hodit dolů, nebo neměl tolik síly, aby mohl bezvládné tělo odhodit dál od skály. Vždyť Traman vážil kolem osmdesáti kil. Krátce a jednoduše – mrtvola se v průběhu pádu zachytila na malé skalní plošině, kterou si ještě za světla, v odpoledních hodinách předchozího dne, rafinovaně vyhlédl pro svou eventuální milostnou avantýru předseda Poslanecké sněmovny.

Policejní lékař po ohledání těla zjistil, že rána do srdce byla smrtelná a že exitus nastal nejspíše mezi čtvrtou a půl pátou ranní. Svědci tohoto zločinu se – pochopitelně – žádní nenašli. Podezřelí byli všichni, kdo ve vile tu noc pobývali. Záznamy z bezpečnostních kamer ukázaly, že hlavním vchodem se do Rosamar nikdo nevpířil a ze strany moře to prostě nešlo, protože doplavit ke skálám, aniž by silné vlny tohoto vetřelce ne-

vrhly na ostré a kluzké kameny, bylo zhola nemožné. Přijet tam člunem také nešlo, protože ten, aby vůbec zůstal celý, by musel kotvit pětadvacet metrů od skály, na níž vila stála. Takže možný vetřelec by zase musel do vody...

Okruh podezřelých se tudíž velice rychle omezil na čtyřiadvacet „vipáků“, Tramanovu krásnou ženu Natálii, pomocnici Kateřinu, zlou hlavní hospodyni Lívii, dva katalánské kuchaře a jednoho místního barmana, kteří však odjeli barmanovým autem ve tři čtvrtě na čtyři ráno do Barcelony.

Většina „vipáků“ okamžitě nažhavila mobily a žádali své právníky, aby sem za nimi ihned přijeli. Policie totiž požadovala, aby nejbližších 48 hodin nikdo z obyvatel pronajaté vily neopustil území španělského království.

Pokorně a zkroušeně chodily celebrity do jedné z místností ve vile k výsledkům. Brzy se ale ukázalo, že nikdo nic neviděl, všichni byli opilí, spali nebo se zabývali sexem. O zločinu se každý z nich dozvěděl až kvůli křiku holky ze SuperStar. Na terase také mnoho stop nebylo. Policie tápala. Korunu všemu nasadila vdova po Tramanovi, když dala do českých novin a na internetové stránky inzerát, že vyplatí 50 tisíc euro tomu, kdo jí oznámí informaci, která povede přímo k odhalení vraha jejího muže. Slušná částka, kvůli které už stojí za to namáhat chvilku paměť. Ale neozval se nikdo.

* * *

Uplynuly necelé dva dny. Kateřina sedí ve své komůrce, dívá se z okna na moře, vzpomíná na osudnou oslavu Tramanových narozenin a pořád jí něco nesedí. Někde hluboko v podvědomí cítí, že něco nebylo tak, jak to obvykle bývalo. „Ach jo, 50 tisíc euro, ty by se hodily! Vždycky jsem chtěla na vysokou, na právnickou fakultu. Měla bych zajištěná léta studii a ještě by mi dost peněz zbylo! Vždyť to je skoro 900 tisíc korun! Hmm... Jen si tak vzpomenout, co mi tu neštímuje...“ V tu chvíli Kateřinu cosi napadlo. „Honem do haly, tam je počítač s připojením na internet.“ Kateřina spěchá, úplně zapomíná na zářivé odpolední slunce, na šumění palem u bazénu. Monitor se rozzářil a dívka se vrhá do hledání. Vlastně ani prozatím přesně neví čeho...

* * *

Před patnácti lety byla Eva tou nejšťastnější dívkou pod středoevrop-

ským sluncem. Připravovala se ke svatbě a strašně se jí tahle činnost zamlouvala. Nádhera – vybírat si šaty, obrážet módní obchody s luxusními oděvními doplňky, kupovat si ženské časopisy a studovat v nich současnou módu... a hlavně – testovat se svým budoucím manželem Michalem nejružnější pražské restaurace a zvažovat, kterou z nich oni dva poctí privilegiem, že si u nich rezervují pro svatební hostinu. Číšníci i číšnice je v průběhu tohoto lákavého testování většinou horlivě obskakovali. Jak by ne, vždyť často viděli, že k nim Eva s Michalem přijeli povečeřet v nablýskané limuzíně značky mercedes a že Michal má na ruce hodinky minimálně za 40 tisíc!

Michal byl totiž výjimečně dobrá partie. Díky svému tatkovci měl spoustu peněz, k tomu navíc hodně užitečných kontaktů ve světě velkého byznysu a - byť byl o šest let starší než Eva - vypadal naprosto skvěle!

„Máš ty ale kliku!“ říkaly napůl udiveně a napůl závistivě Eviny kamarádky a jednohlasně schvalovaly blížící se vdavky. Jediným člověkem z Evina okolí, komu se tento ženich nezamlouval, byl dívčin otec. Několikrát jí s výrazem obrozeneckého učitele káravě připomínal: „Uvědom si, že peníze nejsou všechno. Dřív jsi chodila s Ivanem. Ten by se k tobě hodil víc. Víš, není kdovíjak bohatý, ale je to pracant, studuje, přivydělává si, snaží se prosadit. Působí v chemii a v kosmetice, v oboru, kterej má budoucnost. Michalovi spadly jeho prachy do klína. Má otce, kterej byl před listopadem vysokým úředníkem na ÚV KSČ. Kdo ví, jak ten jeho papínek přišel k penězům!“

To ale byla věc, která Evu nezajímala. Ivana prostě pustila k vodě a nechtěla o něm už od nikoho slyšet ani slovo. Možná i proto, že když se rozcházeli, tak se Ivan nepředstavitelně vztekal. Dokonce na ní křičel něco v tom smyslu, že bude litovat. Ubožák! Ať jde k šípku tenhle Ivan se svým zrezivělým žigulákem! Michal má mercedes, dvoupatrový byt 5 + 1 v centru Prahy, v Pařížské ulici, a k tomu rodinný dům s velkou zahradou v Karlových Varech, pár kroků od kolonády! To Ivan bydlí v podnájmu! Hrůza! Po té jejich hádce se milej Ivánek našťestí už neozval. Asi pochopil, že má nadobro zmizet z Evina života.

* * *

Dlouho očekávané datum Eviny svatby se kvapem blížilo. Restaurace i svatební šaty už jsou vybrané. Na den svatby se Eva objednala k nejlepšímu kadeřníkovi. Na sedm ráno. To krásně stihne. Do půl desáté bude u kadeřníka, potom rychle domů, nalíčit se, převléci se a v jedenáct pojedje s rodiči na radnici, kde všichni musejí být těsně před dvanáctou, protože

v pravé poledne se Eva před oddávajícím podepíše a začnou nejšťastnější chvíle jejího života. Zahájí jiný, bohatší život, s novým příjmením.

* * *

V rozhodující den se probudila brzy, vypila rychle silnou kávu, oblékla se a spěchá do kadeřnictví. Dneska musí všechno klapat, nic se nesmí opozdit, zpožděná svatba nenosí štěstí. Hodí si přes halenku lehký svetřík a vybíhá z domu, honem přes park, potom za roh... když tu najednou v parku zpoza keře vykročí Ivan, zahradí jí cestu a – chrstne jí do obličeje nějakou tekutinu!! NE!! Strašně to pálí! „Pomóc!!“ Eva křičí, kleká si na chodník, nemůže to bolestí vydržet „Lidi! Kde je kdo?! Pomozte mi!“

* * *

Večerník Praha, 3. 6. 1992

Obětí brutálního útoku doposud nezjištěného násilníka se včera v ranních hodinách stala čtyřiatřicetiletá Eva R. V parku v centru Prahy ji přepadl neznámý útočník, který jí stříkl do obličeje nezjištěnou tekutinu, patrně kyselinu. Eva R. má silně popálenou většinu tváře. Vzhledem k tomu, že zrovna v tento den měla postižená mít svatbu, bylo nutné obřad odložit. Žena je nyní v nemocnici a tvrdí, že viníkem je její bývalý milenec. Policie však zjistila, že se tento muž nacházel 150 kilometrů daleko od místa činu, v Českých Budějovicích, kde ho v tu dobu vidělo šest svědků...

* * *

„Bzzz...“ Tiskárna připojená k počítači vydává i ve Španělsku úplně stejné vrčení jako v Praze. Kateřina konečně našla, co potřebovala. Nebude vůbec od věci pár stránek si vytisknout. Úspěšnost hledání byla skoro sto procentní. Až se jí z toho zrychlil puls...

* * *

Lívie seděla na terase v proutěném křesle a pochutnávala si na čokoládové pěně, kterou připravil jeden z barcelonských kuchařů. Vyhřívala se jako zmije v příjemně teplých paprscích odpoledního slunce. Její oči byly chladné a zlé.

„Hezké odpoledne,“ snažila se Kateřina veselým hlasem zahájit konverzaci. Lívie zvedla tvář, v níž se nepohnul ani sval a studeným hlasem jen

poručila: „Padej do kuchyně. Tady nemáš co pohledávat.“

Kateřina se zasmála, uvelebila se v proutěném křesílku hned vedle Lívie, a rozverně se ušklíbala: „Co bych se hnala do kuchyně. Radši si tu s vámi posedím, budeme si povídat...“

„Cože?!“ vytréštila oči hlavní hospodyně. „Co si to dovoluješ?!“

„Je dobrá ta pěna?“ bavila se dál Kateřina.

„Není pro tebe! A koukej vypadnout!“

„Ale no tak. Co to říkáte? Netušíte, jak jste mi blízká, poté, co jsem se o vás všechno dozvěděla, paní, nebo vlastně pořád ještě slečno Evo Rebcová...“

„Zopakuj to!“ zavelela Lívie.

„Leccos mi došlo, v něčem pomoh' internet... Nejste žádná Lívie, ale Eva Rebcová a Ivana Tramana, našeho šéfa, jste zavraždila vy. Za to, že vám kdysi dávno zničil život, že vám chrstnul do obličeje kyselinu. Nechal vás bohatý ženich, musela jste podstoupit celou řadu plastických operací... A já si říkala, jak to máte natrénovaný – chladný hlas, v obličeji se vám nepohne ani sval. Nemůže se pohnout, po všech těch operacích. Změnila jste vizáž, změnila jste si i jméno a doklady. Byla to makačka, co? Zavraždit dávného nepřítelů právě v den jeho čtyřicátin – krásně mystický, ďábel-ský...“

Poprvé v životě viděla Kateřina Lívii, či spíše Evu Rebcovou, naprosto mimo sebe.

„Co chceš?“ zašeptala po chvíli hlavní hospodyně, ale v jejím hlase nebyla už zloba, ale jen náznak zoufalství.

„Co by – šedesát litrů eur. Když půjdu teď za Natálií a prasknu tě, dostanu za deset minut padesát tisíc. Takže těch deset tisíc navíc – to je cena za moji diskrétnost.“

„Tolik nemám,“ hlesla vražedkyně.

„Aha, tak to bude problém... Nejspíš půjdu za Natálií...“

„Jak jsi na tohle všechno vůbec přišla?“ zeptala se příškrčeným hlasem Lívie alias Eva Rebcová.

„Jak? Pořád mi na průběhu té osudné noci, kdy Tramana někdo zabil, něco nesedělo, a nevěděla jsem co. Až najednou, před pár hodinami mi to došlo. Když jsi mě poslala spát, byla jsem tak unavená, že jsem se tomu tvému příkazu nedokázala ani divit. Děláám pod tvým velením už tři měsíce, ale nikdy se mi ještě nestalo, že když jsi mě viděla unavenou, zničenou, vyřízenou, že bys mi nějak vyšla vstříc. Naopak – vždycky jsi mi v takových chvílích ještě ublížila. Když jsem si vzpomněla na průběh té noci, došlo mi, že poslat mě spát, to přece vůbec není tvůj styl. A potom – stejně jako každého tady, i mě vyslyšela policie. Jenže těsně přede mnou tam

s policisty seděl ten známý bavič, ten, co moderuje ty nablblý soutěže na Primě. Byly trochu pootevřeny dveře, tak jsem slyšela, co říká. Protože je tlustej, tak vydrží hodně pít. Možná i proto si zapamatoval, že kolem půl čtvrtý jsi ty sama roznášela všem hostům absinth! Nedokážu si představit, Lívie, teda vlastně – Evo, že bys mě poslala spát a sama potom roznášela pití! Leda bys měla něco za lubem. Všichni se napili absintu a ty sis dobře vypočítala, že tohle silné pití v kombinaci se všemi těmi tequilami, šampaňským a nejrůznějšími koktejly většinu hostů na tři hodinky dokonale uspí. V tu chvíli mi došlo, že tys tohle potřebovala. Abys neměla svědky. A potom jsi šla do kuchyně pro nůž, vrátila ses na terasu a probodla jsi opilého Tramana, který se na nějakém křesílku tady na terase propadal do polodřímoty. Potom jsi ho nadzvedla a přehodila přes zídku. Jen jsi neměla dost síly, abys skoro osmdesátikilovýho chlapa odhodila daleko od skály. A tak se ti místo do vln skutálel jen na plošinu, kde si předseda parlamentu potom, o hodinu později, chtěl užít s vítězkou SuperStar. Jenže chudák holka zakopla o mrtvolu. Tys jí vlastně zkazila večer!„

Lívie – Eva seděla schoulená v proutěném křesle. Čokoládová pěna odpočívala v misce nedojedená...

„Jenže pořad mi nešla do hlavy jedna věc – proč bys měla vraždit Tramana zrovna ty?“ pokračovala Kateřina. „Chyběl mi motiv. A tak jsem se vrhla na internet. Hledala jsem všechna málo známá fakta z Tramanova života. A ejhle – v létě roku 1992 tam bylo podezření ze spáchání zločinu. Nějaká holka, co zrovna chystala svatbu, odsákala útok jakéhosi maniaka. A ta holka – jménem Eva Rebcová – si ne a ne dát říct: pořad opakovala, že na ni zaútočil tehdy ještě neznámý Traman. Zvláštní... A Traman měl alibi. Dokonalé alibi. Možná až příliš dokonalé. Koho z nás vidí ve všední den v sedm ráno šest lidí, kteří bez váhání potvrdí, že potkali zrovna jeho? Potom jsem na webu našla fotografii z novin. Nejste si moc podobné. Lívie a Eva Rebcová se vizáží liší, hmmm... proměna se povedla. Byla tam ale jedna fotka, kde ležíš na ARO, máš zavázaný obličej a tvoje pravá ruka spočívá na bílém povlečení. Na prsteníku ruky oné Evy Rebcové je hnědé mateřské znaménko, má úplně stejnou velikost a tvar, jako máš ty. Jen se podívej!“ A Kateřina vytáhla z kancelářských desek vytištěnou stránku z internetu, na níž byla přesně ta fotografie Evy Rebcové, o níž právě mluvila. Lívie – Eva se honem snažila skrýt kamsi do rukávu svou pravou ruku i s prsteníkem, který měl na sobě mateřské znaménko.

„Šedesát papírů v eurech prostě nemám. Můžu si půjčit, ale... nevím, kdy je seženu. Co se chystáš udělat?“ zeptala se Eva Rebcová.

„Nenávidím tě. Zatím tě ale neprásknu. Pokud mi slíbíš, že do tří měsíců seženeš ty prachy. A do té doby si vyměníme role. Padej teď do kuchyně,

přines mi kafe a čokoládovou pěnu. Potom se tam vrátíš a vycídíš všechno nádobí. Za dvě hodiny začneš prostírat stoly k večeři. Pamatuj si – jednou jedinkrát na mě ještě zvýšíš hlas a bude s tebou ámen! A nepokoušej se mě otrávit nebo nějak jinak zbavit. Ve velice šikovně vybraném místě je tady, ve vile, schovaný papír, kde je vysvětleno česky a anglicky všechno to, co jsem ti právě řekla. Navíc – své nejlepší kamarádce jsem napsala mail, kde jí, co se tebe týče, úplně všechno podrobně popisuju. A ta přítelkyně studuje na posledním járu právnický fakulty, a to opravdový právnický fakulty, žádná Plzeň! Takže mám takový dojem, že kdybych zemřela za podivných okolností nebo nějak příliš náhle, asi bys běžela volná po světě možná tak den, maximálně dva...”

Eva Rebcová se tiše zvedla a rychlým a poslušným krokem odkráčela do kuchyně pro čokoládovou pěnu a espresso s mlékem.

Kateřina se pohodlně natáhla do proutěného křesílka a řekla si, že si bude muset dojet do Barcelony pro sluneční brýle. Zítra dopoledne se hodlá na terase opalovat...

Bonnie a Clyde z Jižního města

Patrik

Byla neskutečně krásná! Měla štíhlé, pružné a současně křehké tělo, úzké džíny, husté dlouhé vlasy. Spěchala. Díval jsem se za ní jako u vytržení. Ale jen pár vteřin. Potom jsem vystartoval. Musel jsem ji oslovit, zdržet, zaujmout nějakým vtípem. Jinak uteče a už ji v životě nikdy nespatřím. Přidal jsem do kroku. Právě se stmívalo a v téhle části Prahy, na sídlišti Jižní Město, může náhle zmizet ve vchodu do jakéhokoli paneláku, zaklapnou se dveře a... bude navždy pryč.

Hbitě kráčela přes velké parkoviště, když jsem zahlédl, jak z jednoho ze stojících aut vystoupili masivní stíny dvou hromotluků. Jenže tihle hoši zjevně neměli touhu obluzovat ji vtípným rozhovorem – jeden jí rychle zastoupil cestu, druhý se na ní bleskově vrhnul zezadu a zkroutil jí obě ruce za záda. Nestačila ani vykřiknout, jen slabě zasténala a usilovně se snažila vymanit.

Neváhal jsem. Přiběhl jsem k nim zezadu, skočil jsem na hajzla, co jí zkroutil ruce a kolenem jsem ho kopnul do ledvin. Pootočil se. Malinko zavrávorá. Vrhnu na mě pohled plný údivu a zloby. Na to jsem čekal a zbabělec dostal ode mě kopanec do rozkroku. Zařval a pustil dívku. Další můj úder směřoval na bídákovu čelist. Hlava mu odskočila dozadu jako gumová, zachroptěl a se zkrvaveným nosem upadl na asfalt.

Chtěl jsem se vrhnout i na jeho komplice, ale bylo pozdě. Druhej sviňák udělal tři kroky vzad a v jeho ruce se objevil revolver. Stál jsem tam jako blb. Díra v čele – to je i za takhle hezkou panenku sakramentsky přemrštěná cena! Modlím se, aby obyvatelé okolních paneláků zavolali policii. Vždyť nás přece musejí vidět! Náhle z revolveru vyšlehl výstřel. Nějak jsem vytušil, že se hovňous chystá zmáčknout spoušť – skrčil jsem se a kulka prosvístěla pár centáků nade mnou. Sviňák znova zacílil... A vtom za mnou zahřměl výstřel a násilníkovi se hlava rozpadla na dva kusy, krev vystříkla kolem a jeho tělo upadlo jako podřatý. Ta hezká holka stála kousek za mnou – u nohou se jí válela kabelka a v ruce držela pistoli. Oči měla vytržštěny, zuby jí drkotaly, ruce se jí klepaly. V oknech nejbližšího paneláku se náhle začala rozsvěcovat světla...

„Padáme...“ zašeptal jsem, čapnul jsem ji za ruku a dali jsme se do kľusu.

„Kam mě táhneš?“ zajíkala se.

„Jen tady kousek. Mám tam auto. A schovej konečně tu pistoli!“

Naskočili jsme do mého renaulta, dupnul jsem na plyn, a co nejrychleji jsem projel první čtyři ulice. Potom jsem zpomalil na předpisovou padesátku a zařadil se do hustého proudu vozidel na Opatově.

Holka na sedadle vedle mě se dlouhou dobu ani nepohnula, jen zírala vyděšeně před sebe. V rukách křečovitě svírala kabelku, v níž měla zbraň.

„Kam to jedeme?“ zeptala se nakonec.

„Ke mně.“

U okraje chodníku nedaleko metra Opatov stáli tři policajti a zastavovali auta.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se hlavně proto, aby dopraváci neviděli její naprosto tumpachovej výraz.

Nadechla se a řekla: „Vika.“

Jeden z poldů mi naznačil ať pokračuju v jízdě. Spadnul mi kámen ze srdce.

„Čím se živíš?“

„Jsem vizážistka... to je taková maskérka pro celebrity,“ řekla tiše.

„Jmenuju se Patrik,“ dokončil jsem seznamovací ceremoniál.

Když jsme dorazili ke mně, Vika ihned pozorně prošla celým bytem, nahlédla do koupelny, do kuchyně, na záchod, do ložnice. Teprve když zjistila, že v malém 2+1 není nikdo ukrytý, odkopla z nohou stěviče a unaveně usedla do sedačky v obýváku...

Vika

Probudila jsem se a hned mi docvaklo, že včerejší den byl příšernej. Nejhorznější v mém dosavadním životě. Vlastně to začalo už před třemi dny na tajných nočních automobilových závodech, pětatřicet kiláků za Prahou. Schází se tam borci, kteří si chtějí pořádně zajezdit, aniž by se museli bát policie. Široká asfaltka vedoucí do starýho lomu a pár lesních cest klikaticích se kolem – skvělá možnost, jak uprostřed noci změřit svoje schopnosti za volantem. Teda – pokud přežijete. Projela jsem trasu jednou, potom podruhé. Kluci čuměli, vyhrála jsem oba závody. A to ve svý sedm let starý oktávce! Potom mi řekli, že by chtěli se mnou změřit síly jeden chlapík, kterej mě tam viděl. Řekli mi, jak zhruba vypadá. Objela jsem to podivný seřadiště nedaleko lomu dvakrát a pak jsem ho našla. Stál stranou. Napadlo mě, že ho vystraším. Rozjela jsem oktávku a zabrzdila jsem deset centáků od jeho naleštěnejch polobotek. Ani se nepohnul. „Nebudeme závodit,“ řekl tiše. „Jen se projedeme. Ale mým fárem.“ Za ním stála mašina snů – BMW X6, nejnovější model! Držela jsem v ruce volant super sportáka. Chlápek, kterej se docela podobal herci De Nirovi, seděl vedle mě a jen mě pobízel – „no tak, jeď rychlejc, ještě rychlejc! Nakopni